

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/40/2018
Identifikačné číslo spisu:	7911213165
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7911213165.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mesta Trebišov, so sídlom M. R. Štefánika č. 862/204, Trebišov, IČO: 00 331 996, zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., so sídlom Cimborkova 13, Košice - Sever, IČO: 36 588 041, proti žalovanému C. F., so sídlom SNP 819/19, Sečovce, IČO: 34 565 132, zastúpenému JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, so sídlom Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, o zaplatenie 15.956,23 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10C/19/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2017, sp. zn. 6Co/445/2015, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júna 2014, č. k. 10C/19/2012-230 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.956,23 eura s príslušenstvom. Vzájomný návrh žalovaného zo 7. novembra 2013 vylúčil na samostatné konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzavreli 30. októbra 2007 zmluvu o nájme nebytových priestorov, predmetom ktorej bolo užívanie nebytových priestorov v budove Zimného štadióna v Trebišove. V predmetnej zmluve sa dohodlo ročné nájomné v sume 161.242,00 Sk s tým, že nájomné bude fakturované štvrťročne vopred. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú s účinnosťou od 1. novembra 2007. Žalobca so žalovaným uzavreli 20. februára 2009 ďalšiu zmluvu o nájme, predmetom ktorej bolo užívanie pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území M., za účelom výstavby reštauračno-ubytovacieho zariadenia. Nájomné bolo dohodnuté vo výške 0,03 eura/rok/m2. Doba nájmu bola dohodnutá na 20 rokov s účinnosťou od 20. februára 2009. V oboch nájomných zmluvách boli pre prípad, ak bude nájomca v omeškaní so zaplatením splatného nájomného, úroky z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Na základe uvedených nájomných zmlúv žalobca vystavil faktúry, ktoré žalovaný prevzal, avšak povinnosť úhrad si nesplnil ani po výzve z 13. júna 2011. V konaní nebolo sporné, že žalovaný fakturované sumy nezaplatil a dostal sa do omeškania. Žalovaný sa bránil tým, že došlo k započítaniu pohľadávok žalobcu a žalovaného s tým, že žalovaný si uplatnil voči žalobcovi pohľadávku za stavebné práce v hodnote 60.098,75 eura. Túto

pohľadávku však v priebehu celého konania uplatňoval ako kompenzačnú námietku, a teda prostriedok procesnej obrany, do výšky pohľadávky uplatňovanej žalobcom, t. j. vo výške 15.956,23 eura. Dňa 16. novembra 2011 sa navyše podľa tvrdenia žalovaného dostavili zamestnanci žalobcu do priestorov prenajatej reštaurácie a dopustili sa tam protiprávneho konania, v dôsledku ktorého vznikla žalovanému škoda. Vzájomným návrhom si tak žalovaný uplatnil sumu 514.233,37 eura, ktorá pozostáva zo zmarenej investície do rekonštrukcie „Zemplínskej reštaurácie“ vo výške 332.137,37 eura, ušlý zisk pri prevádzkovaní reštaurácie za obdobie od 17. novembra 2011 do 1. novembra 2013, čo predstavuje sumu 167.371,00 eura a zmarenú investíciu do výstavby a úpravy skladov v sume 14.725,00 eura. Súd prvej inštancie tento vzájomný návrh vylúčil na samostatné konanie podľa § 97 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“ alebo „Občiansky súdny poriadok“) v spojení s § 112 ods. 2 O. s. p. vzhľadom na to, že ohľadom tohto nároku bude treba vykonať rozsiahle dokazovanie. Na Okresnom súde Trebišov sa pod sp. zn. 2C/172/2011 viedlo konanie C. F. proti Mestu Trebišov (t. j. v tomto konaní v opačnom procesnom postavení) o neplatnosť výpovede zmluvy o nájme nebytových priestorov z 30. októbra 2007. Súd v tomto konaní žalobu C. F. zamietol a prejudiciálne vyriešil neplatnosť nájomnej zmluvy o nájme nebytových priestorov z 30. októbra 2007. Súd prvej inštancie v tomto konaní (sp. zn. 10C/19/2012) dospel k záveru, že ak je uvedená zmluva o nájme z 30. októbra 2007 neplatná, žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, lebo predmetné nehnuteľnosti užíval a získal bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu.

2. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2017, sp. zn. 6Co/445/2015 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní žalovaný namietal, že nájomná zmluva z 30. októbra 2007 je absolútne neplatná a na priznanie nároku z titulu bezdôvodného obohatenia žalobca neunesol dôkazné bremeno a časť nároku je premlčaná. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že právna kvalifikácia nároku uvedená v žalobe nie je pre súd záväzná a súd je pri rozhodovaní viazaný skutkovým stavom a nie tým, ako účastník konania skutkový stav právne posudzuje. Posúdenie nájomnej zmluvy v inom konaní ako zmluvy neplatnej tak nemôže znamenať zmenu skutkového stavu vymedzeného žalobou, ale ide iba o zmenu právneho dôvodu posudzovaného plnenia, ktorým súd nie je viazaný. Ak totiž na základe zisteného skutkového stavu možno žalobcovi priznať plnenie, ktorého sa domáha, hoci z iného právneho dôvodu, než ako žalobca svoj nárok po právnej stránke kvalifikoval, súd nemôže žalobu zamietnuť, ale musí žalobcovi plnenie priznať. V danom prípade bol žalobcom uplatnený nárok na peňažné plnenie vychádzajúc zo skutkového tvrdenia, že žalovaný na základe nájomnej zmluvy z 30. októbra 2007 užíval nebytové priestory, avšak žalobca za to od neho neobdržal zmluvne dohodnuté nájomné. Ak počas konania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nájomná zmluva je neplatná, neprichádza do úvahy predmetný právny vzťah posúdiť z titulu nájomnej zmluvy, ale nárok žalobcu treba kvalifikovať ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade je identická s výškou nájomného podľa spomínaných nájomných zmlúv. Medzi účastníkmi konania nebol spor o výške bezdôvodného obohatenia. K námietke premlčania odvolací súd uviedol, že je neopodstatnená. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že bezdôvodné obohatenie (nájomné) za roky 2009 až 2011 by bolo premlčané najskôr až k 7. júlu 2012, kedy uplynula trojročná objektívna premlčacia lehota na uplatnenie nájomného, ktoré bolo splatné k 7. júlu 2009. Žaloba bola doručená súdu prvej inštancie 14. septembra 2011.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Dovolanie odôvodnil v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“) tým, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Tým, že sa odvolací súd nevysporiadal v napadnutom rozsudku so zánikom pohľadávky započítaním a nedostatočne odôvodnil rozsudok, došlo podľa žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Podľa žalovaného na preukázanie dôvodnosti nároku titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným vznikol právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, t. j. aby preukázal, že

žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že žalobcovi vznikla majetková ujma, ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Poukázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 7 Cdo 117/2011 a 6 Obdo 16/2008. Na preukázanie týchto skutočností podľa žalovaného nepostačujú faktúry predložené žalobcom. Žalovaný ďalej namietal, že vykonal pre žalobcu stavebné práce v hodnote 60.098,75 eura a ak aj existovala pohľadávka žalobcu, tá zanikla započítaním. Tým, že sa odvolací súd v odôvodnení rozsudku podľa žalovaného nedostatočne vysporiadal so zánikom pohľadávky započítaním a nedostatočne odôvodnil rozsudok, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov navrhol žalovaný dovolaniu vyhovieť, a zároveň navrhol, aby dovolací súd v zmysle ust. § 444 ods. 1 C. s. p. odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktorými je skutočnosť, že rozhodnutie je právoplatné, a teda aj exekučne vymožiteľné. Odkladom vykonateľnosti dôjde podľa žalovaného k zamedzeniu prípadného núteného výkonu napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a na to oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné podľa § 447 písm. c) a f) C. s. p. odmietnuť.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalovaný odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. V preskúmvanej veci žalovaný vymedzil zmätočnosťnú vadu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia tým, že sa odvolací súd nevysporiadal v napadnutom rozsudku so zánikom pohľadávky započítaním a nedostatočne odôvodnil rozsudok.

9. K tvrdeniu žalovaného, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

10. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p., ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

11. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaného, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci a právne závery, ku ktorým dospel. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Žalovaný preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

12. Pokiaľ žalovaný namieta nedostatočné vysporiadanie sa so zánikom pohľadávky započítaním v napadnutom rozsudku, s uvedeným nemožno súhlasiť. Žalovaný v konaní uplatňoval pohľadávku predstavujúcu náklady na rekonštrukciu Zimného štadióna v Trebišove ako kompenzačnú námietku, a teda prostriedok procesnej obrany. Žalovaný tvrdil, že má voči žalobcovi celkovú pohľadávku na rekonštrukčné práce vo výške 60.098,75 eura, ale v konaní uplatňoval ako kompenzačnú námietku iba časť nákladov vo výške 15.956,23 eura. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí k tejto kompenzačnej námietke konštatoval, že sa v konaní nepreukázalo, že medzi žalovaným a žalobcom došlo k ústnej dohode v tom znení, že nájomné sa odpočíta z nákladov, ktoré vynaložil žalovaný pri rekonštrukcii Zimného štadióna v Trebišove. Z výpovedí svedkov navyše vyplynulo, že k vykonaniu rekonštrukčných prác zo strany žalovaného neexistovala objednávka žalobcu. Je potrebné ďalej uviesť, že kompenzačný úkon žalovaného z jeho samotnej povahy nezakladá prekážku litispendencie, nevyvoláva účinky začatia konania a meritórne rozhodnutie v spore nepredstavuje vo vzťahu k pohľadávke žalovaného prekážku res iudicata v zmysle § 230 C. s. p. Žalovaný teda z procesného hľadiska môže samostatnou žalobou uplatniť totožnú pohľadávku v inom konaní.

13. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalovaného nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) C. s. p.].

14. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu prípustnosti dovolania žalovaného, pokiaľ uplatnil ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. V tomto smere žalovaný uviedol, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu v otázke preukázania dôvodnosti nároku titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu, čím došlo k odklonu od rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 117/2011 a 6 Obdo 16/2008.

15. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V ustanovení § 421 C. s. p. je výslovne zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitnej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu.

16. Podľa § 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že

dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

17. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dovolaním, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená nielen podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., ale musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p.

18. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach.

19. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

20. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) C. s. p.).

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia

právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by odvolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

23. Žalovaný videl dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. v tom, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru ohľadom posúdenia dôvodnosti nároku titulom bezdôvodného obohatenia, na preukázanie ktorého je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným vznikol právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že žalobcovi vznikla majetková ujma, ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na preukázanie týchto skutočností podľa žalovaného nepostačujú faktúry predložené žalobcom. Uvedeným sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej praxe dovolacieho súdu, poukazujúc na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 117/2011 a 6 Obdo 16/2008.

24. Ak žalovaný odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť, a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (pozri R 83/2018). Žalovaný túto otázku takto nevymedzil, jeho dovolanie predstavuje iba spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Takto vymedzené dovolanie potom významovo nezodpovedá kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 ods. 2 C. s. p.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že žalovaným nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa obsahu dovolania žalovaný považoval za nesprávny záver odvolacieho súdu týkajúci sa neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu vo vzťahu k preukázaniu vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Tento záver odvolacieho súdu ale nebol výsledkom aplikácie, či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ale bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný s týmto právnym názorom nesúhlasí a poukazuje na skutočnosť, že k preukázaniu vzniku bezdôvodného obohatenia nepostačujú faktúry predložené žalobcom (ktoré napokon ani neboli jedinými podkladmi, ktorými bola preukázaná dôvodnosť nároku titulom bezdôvodného obohatenia, viď bod 28.), ide podľa názoru dovolacieho súdu o polemiku žalovaného s právnym názorom odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky bezdôvodného obohatenia, čo významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

26. Žalovaný v dovolaní nevymedzil právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a

následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie vecí. Bez uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalovaného absentuje zákonom požadovaná náležitosť - dovolací dôvod v ňom nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p. Absenciu uvedeného považuje C. s. p. za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

27. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia C. s. p. vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Text, ktorý žalovaný uviedol v dovolaní z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., neobsahuje exaktné označenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Na základe uvedeného bolo bez právneho významu, aby dovolací súd skúmal dovolateľom označené rozhodnutia súdov.

28. K dovolacím námietkam žalovaného najvyšší súd ďalej uvádza, že dôvodnosť nároku titulom bezdôvodného obohatenia bola preukázaná nielen faktúrami predloženými žalobcom, ako to tvrdí žalovaný, ale predovšetkým výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedkov, listinnými dôkazmi, zmluvou o nájme zo dňa 30. 10. 2007, zmluvou o nájme zo dňa 20. 09. 2009, ako aj obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 2C/172/2011. Samotný žalovaný v priebehu konania nepopieral uzatvorenie predmetných nájomných zmlúv a užívanie nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu, o čom svedčí aj snaha o započítanie pohľadávok žalovaného predstavujúcich náklady vynaložené na rekonštrukciu a stavebné práce na objektoch žalobcu proti pohľadávke dlžného nájomného. Skutočnosť, že nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu boli určité obdobie užívané žalovaným bez poskytnutia ekvivalentu v podobe úhrady nájomného nebola v konaní sporná. Dôvodnosť nároku titulom bezdôvodného obohatenia tak bola v konaní jednoznačne preukázaná.

29. Podľa § 447 písm. f) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

30. Dovolaciemu súdu potom neostávalo iné než dovolanie v tejto časti podľa § 447 písm. f) C. s. p. odmietnuť.

31. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) a f) C. s. p.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C. s. p. a v súlade s ustálenou praxou odvolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

33. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne preukázané trovy v dovolacom konaní nevznikli.

34. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.